

DECALOGUL

PORUNCA A IV-A

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale. Iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeuului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta ...
(Vechiul Testament, Ieșire 20, 8-10)

Dumnezeu a creat lumea văzută în șase zile, iar în a șaptea zi S-a odihnit. De aceea a dat poruncă poporului evreu să lucreze șase zile din săptămână, iar a șaptea, sâmbăta (sabatul) să o sfințească, adică să o petreacă fără să lucreze pentru trup, ci pentru suflet. Numai dacă va face astfel, va primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Încălcarea poruncii aducea după sine necazuri și chiar pedeapsa divină. Tot sâmbăta evreii comemorau ieșirea din robia egipteană.

Mântuitorul Hristos le-a atras atenția fariseilor, când ei l-au acuzat că încalcă porunca vindecând bolnavii sâmbăta, că în ziua odihnei este indicat să faci fapte bune.

Pentru creștini, duminica este ziua de sărbătoare săptămânală, fiind comemo-

rarea zilei în care a înviat Hristos. Învierea lui Hristos înseamnă înnoirea a toată lumea și slobozirea neamului omenesc din robia vrăjmașului.

Creștinii au început să serbeze duminica imediat după Învierea Mântuitorului, considerând-o „ziua Domnului”. Duminica este ziua în care apostolii au fost trimiși la propovăduire; tot duminica apostolii și ucenicii Mântuitorului se adunau și săvârșeau Sfânta Liturghie. Deci încă din secolul I, duminica a fost ziua în care s-a comemorat Învierea lui Hristos printr-un cult public. De asemenea, duminica S-a pogorât Duhul Sfânt peste comunitatea ucenicilor lui Hristos, transformând-o în Biserică.

Crescând numărul creștinilor, Sfântul Împărat Constantin cel Mare a proclamat duminica zi oficială de odihnă pentru tot Imperiul Roman, chiar și pentru necreștini, prin decretul din anul 321 d.H.

A sfinți duminica înseamnă a ne sfinți pe noi înșine, participând cu evlavie la Sfânta Liturghie, iar dacă este posibil, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele lui Hristos, cu pregătirea cuvenită (spovedanie, post). Este bine să lăsăm grijile cotidiene, preocupându-ne cu interes de relația cu Dumnezeu și cu sfinții, citind Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților și alte cărți care ne ajută să creștem duhovnicește. Este potrivit ca duminica să găsim prilej de a face fapte de milostenie față de semenii noștri.

Creștinii care sărbătoresc cum se cuvine duminica vor avea parte de binecuvântarea lui Dumnezeu în întreaga săptămână și în tot restul vieții lor.

Prof. religie Maria Cristina Nicolau, Rădăuți

Orașul Bucuriei

De parte-de parte, exista un oraș numit orașul Bucuriei. În acel oraș toți oamenii erau veseli, aveau timp să se întâlnească și le plăcea să sărbătorească. Cele mai frumoase zile erau zilele de Duminică și sărbătorile. Oamenilor le plăcea să se adune în biserică, să asculte cuvintele preotului și să cânte cântece religioase, iar apoi se întorceau acasă și serveau împreună masa.

Orașul Bucuriei era foarte simpatic și primitor, dar oamenii din el nu reușeau să se îmbogățească. Casele lor erau mai mici față de casele altor orașe, iar drumurile lor erau mai strâmte. Când locuitorii acestui oraș vizitau alte orașe, le era rușine de al lor.

- Trebuie să schimbăm ceva, au decis locuitorii orașului Bucuriei și s-au adunat să discute de unde să înceapă schimbarea.
- Renunțăm la duminici și sărbători pentru ca să avem mai mult timp pentru muncă, a fost prima propunere care a plăcut tuturor.
- Trebuie să avem mai mulți muncitori, a propus cineva, deci să le trimitem și pe femeile la fabrică.

Dar femeile aveau atât de mult de lucru în familie cu copiii și bătrânii, încât locuitorii au decis:

- Copiii să meargă la creșă, bătrânii la casa de bătrâni, iar bolnavii la spital.

În scurt timp, orașul Bucuriei s-a transformat într-un oraș industrial: se înmulțeau fabricile și firmele de construcții. Casele mici au fost demolate pentru a se construi altele mai mari, iar străzile au fost lărgite.

- De ce orașul nostru se numește orașul Bucuriei? a întrebat un locuitor. Ar fi mai bine să-l numim orașul Muncii.

Propunerea a plăcut tuturor și imediat au schimbat denumirea. Orașul Muncii creștea neîncetat, dar în scurt timp a devenit un oraș mohorât, gălăgios, plictisitor și periculos. Pe șosele mașinile zburau, încât oamenilor le era frică să iasă în stradă. Locuitorii săi nu se mai întâlneau atât de des ca înainte, dimpotrivă, nu se mai cunoșteau, nu se mai salutau. Duminica nu se deosebea cu nimic de celelalte zile.

Într-o zi, copiii de la cămin au mers la casa de bătrâni, la bunici.

- E adevărat că orașul Muncii s-a numit cândva orașul Bucuriei? a întrebat un copil.
- Da, este adevărat.
- Și a fost un oraș foarte vesel?
- Cel mai vesel! au răspuns bunicii.
- De ce s-a schimbat totul? au întrebat copiii.
- Totul s-a schimbat de când s-a renunțat la duminică și sărbători, au răspuns bunicii.

Copiii i-au privit pe bunici uimiți și i-au întrebat:

- Sărbători? Ce sunt sărbătorile? ...

